

Ἐξῶσται, ἐγερθέντες χάριν μετεωρολογικῶν ἢ ἄλλων παρατηρήσεων, διακρίνονται ἀνά μικρὰ διαστήματα ἐπὶ τῶν ὑψηλοτέρων μερῶν τῶν ὄχθων τῆς διώρυγος.

Τηλεγραφικὰ δὲ σύρματα καὶ τηλεφωνικὰ γραμμὰ διασταυροῦνται κατὰ παντοίας διευθύνσεις.

* *

Ἡ ἐπίσκεψις τῶν ἔργων τῆς διώρυγος εἶνε ἐκ τῶν μᾶλλον εὐαρέστων καὶ ἐνδιαφεροῦσῶν ἐκδρομῶν εἰς τὰ περίχωρα τῆς πρωτεύουσῃς. Διὰ τοῦ πρωϊνοῦ σιδηροδρόμου ἀναχωρεῖ τις τῶν Ἀθηνῶν καὶ ὑπὸ τὸ γλυκύτατον φέγγος τῆς ἀνατελλούσης ἡμέρας ἀπολαμβάνει τοῦ θαυμασίου θεάματος τῆς ἀττικῆς πεδιάδος, τοῦ Σαρωνικοῦ, τῶν κρημνῶν καὶ τῶν κολπίσκων τῆς Κακῆς Σκάλας καὶ τῶν πυκνοφύλλων δρυμῶν τῆς Κινέτας. Περί τὴν ἐνδεκάτην φθάνει εἰς Καλαμάκιον, ὅπουθεν πεζῆ, ἀκολουθῶν τὴν κατάφυτον παραλίαν, ἣ διὰ λέμβου, ἡρέμα λικνιζομένης ὑπὸ τῶν ἀπαλῶν κυμάτων τοῦ γραφικωτάτου λιμένος του, περαιοῦται ἀπέναντι, εἰς τὴν εἰκοσιλεπτὰ τῆς ὥρας ἀπέχουσαν Ἴσθμίαν. Ἐκεῖ ἐπισκέπτεται τὰ ἐργοστάσια, τὰς ἀποθήκας, τὸν συνοικισμόν, γευματίζει εἰς ἰταλικὴν τινα τρατόριαν καὶ ἀπέρχεται, εἰσχωρῶν πεζῆ ἐντὸς τῆς γραμμῆς τῆς διώρυγος. Ἡ διάσχισις δὲ αὐτῆς, μεθ' ὄλων τῶν ἀναγκαίων σταθμῶν καὶ ἐν πάσῃ ἀνέσει, γίνεται ἐντὸς δύο τῶν πολὺ ὥρων. Τελικὸν δὲ αὐτῆς σημεῖον εἶνε ἡ Ποσειδωνία, ὅπουθεν, ἀκολουθῶν πάλιν τὴν κορινθιακὴν πλέον παραλίαν, μεταβαίνει τις εἰς Κόρινθον, ἔνθα διέρχεται κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον καλῶς τὴν νύκτα. Τὸ πρωὶ δὲ, ὡς συμπλήρωμα τῆς ἐκδρομῆς, δύναται νὰ ἐπακολουθήσῃ καὶ ἡ εἰς τὸν ὑψηλὸν καὶ κωνοειδῆ Ἀκροκόρινθον, ὅπουθεν μαγευτικὸν ἐκτείνεται κάτω τὸ πανόραμα τῶν πελοποννησιακῶν πεδιάδων, δίωρος ἀνάβασις, ἐξ ἧς ἐπανερχομένους σὰς ὑποδέχεται περὶ τὴν ἐνδεκάτην ὁ σιδηροδρόμος, μεταφέρων ὑμᾶς αὐθις εἰς τὴν πρωτεύουσαν.

ΜΙΧΑΗΛ ΜΗΤΣΑΚΗΣ.

Ο ΕΜΠΡΗΣΤΗΣ

(Μυθιστορία ἠλ. Βερτέ.—Μετάφρασις Α. Β.)

[Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.]

Πεντήκοντα περίπου πρόσωπα, παιδιὰ τὰ πλείστα, ἐθορύβουν χλευάζοντα καὶ βωμολοχοῦντα κύκλω γυναικὸς ἐνδεδυμένης ἀλλοκότως καὶ μικροῦ παιδίου παραδόξως ἐπίσης ἐνδεδυμένου, ὅπερ ἐκράτει ἐκείνη ἀπὸ τῆς χειρὸς.

Περιττὸν δὲ νὰ προσθέσωμεν, ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη καὶ τὸ παιδίον ἦσαν ἡ Φακινέτα καὶ ὁ θετός της υἱός.

Αἱ φρενοτροπίαί τῆς μωρᾶς πολλοὺς πολλὰκις ἐξήγειρον τοιοῦτους θορύβους· ἀλλ' ἡ Φακινέτα πρώτη ἐγέλα δι' αὐτοὺς καὶ ἡ συρροὴ διελύετο. Ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ ταλαίπωρος γυνὴ, ἡ τοσοῦτον συνήθως εὐθυμὸς καὶ ἄκακος, ἐφαίνετο ἐκμανῆς ἐξ ἀγανακτήσεως. Διελκομένη πανταχόθεν καὶ κωφαινομένη ὑπὸ τῶν κραυγῶν καὶ τῶν σαρκασμῶν, ἐσφάδαζεν ἀληθῶς ἀμυνομένη πρὸς τὸν ὄχλον. Οἱ κόλαφοι καὶ τὰ λακτίσματα ἄτινα γοργῶς καὶ ἀφειδῶς διένεμε κύκλω τῆς εἰχόν πως ἐλαττώσει τὸ θράσος τῶν τολμηροτέρων, ὁ δὲ κύρ Ζωζός, κρατερός ἐπίκουρος, ἐλάκτιζε καὶ αὐτὸς ὅσον ἠδύνατο. Ἡ χειροδικία αὕτη εἶχε τέλος ἐξοργίσει τὸ πλῆθος, καὶ ἐν μέσῳ τῶν καγχασμῶν του διεκρίνοντο ἡδῆ, ὡς εἴπομεν, ἀπειλαὶ καὶ κατάραι.

Αἱ κυρίαὶ καὶ ὁ συμβολαιογράφος, καίτοι ἀνεγνώρισαν τὴν Φακινέταν, δὲν ἤξευρον τί νὰ ὑποθέσωσιν, ὅτε ἡ φωνὴ τῆς παράφρονος, δεσπόζουσα τοῦ θορύβου, ἐξήγησεν εἰς αὐτὰς τί συνέβαινε.

— Δὲν ἐντρέπεσθε, ἔλεγεν ἡ Φακινέτα εἰς τοὺς διώκτας της, νὰ μεταχειρίζεσθε ἔτσι μία μητέρα καὶ τὸ παιδί της;... Εἶνε παιδί μου σὰς λέγω, εἶνε ὁ Ἰάκωβός μου, ποῦ ἐμεγάλωσε εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ κατέβη πάλι εἰς τὴν γῆν, διὰ τὸ χατῆρι μου· τὸν ἔφερα νὰ τὸν καμαρώσετε, καὶ σεῖς τοῦ πετάτε πέτραις! Βρωμόπαιδα!... ἔνα σας μόνον νὰ βάλῃ χέρι ἐπάνω του!... Μάλιστα, μάλιστα! εἶνε ὁ Ἰάκωβός μου, ποῦ εἶχα χαμμένον.

— Εἶνε ὁ Ζωζός, ὁ σχοινοβάτης, τὸν ξέρομε! ἐφώνησεν ἀγυιόπαις, τακτικὸς τῶν ὑπαίθρων θεαμάτων φοιτητῆς· τὸν γνωρίζω ἐγώ, καὶ ἄς μὴ φορῆ τὴν περοῦκά του!

— Ἡ Φακινέτα τὸν ἔκλεψε, ἀνεκραύγασεν ἄλλος. Ἀλλὰ θὰ τῆς τὸν πάρῃ πάλι ὁ Ἑρακλῆς καὶ ἡ Ἀμερικάννα.

— Μπορεῖ καὶ νὰ τὸν ἀγόρασε! εἶπε τρίτος, καὶ θὰ τὸν ἀγόρασε φτηνά, τόσο ἄσχημος ποῦ εἶνε.

Οἱ λόγοι οὗτοι περιήγαγον εἰς μανίαν τὴν Φακινέταν. Ὄρμησεν ἐκθύμως κατὰ τοῦ συρφετοῦ, ἐνῶ ὁ λεγόμενος Ἰάκωβος ἠγωνίζετο καὶ αὐτὸς διὰ τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν του. Τὸ πλῆθος, προσβαλλόμενον οὕτως ἐξωργίσθη ἔτι μᾶλλον, καὶ ἐδιπλασιάσθησαν αἱ κραυγαὶ καὶ οἱ βλασφημίαι. Ἡ παράφρων καὶ ὁ προστατευόμενός της ἐδέχοντο ἀλλεπάλληλα ὀπισθεν κτυπήματα, οἱ λίθοι δὲ καὶ ἄλλα οὐχ ἥττον φοβερὰ βλήματα ἐπιπτον περὶ αὐτῶν ὡς χάλαζα.

Ἡ κρίσιμος θέσις των συνεκίνησε ζωηρῶς τὰς κυρίας Δυχαμὲλ καὶ τὸν συμβολαιογράφον αὐτόν.

— Παναγία μου! ἐφώνησεν ἡ Ἀδριανή, αὐτὰ τὰ παληόπαιδα θὰ τὴν σκοτώσουν χωρὶς ἄλλο τὴν δυστυχημένην αὐτὴν τρελλήν, καὶ αὐτὸ τὸ πτωχὸ παιδί, ποῦ τὸ ἐπεριμάζευσεν βεβαίως ἀπὸ εὐσπλαχνίαν.

— Εἶνε φρικτὸν! προσέθηκεν ἡ κυρία Δυχαμέλ. Κύριε Περρέν, δὲν εἶνε τρόπος νὰ φέρωμεν μέσα τὴν Φακινέταν καὶ τὸ παιδί, διὰ νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὰς προσβολάς;

— Τώρα νὰ ἰδῶ, κυρίαί μου, εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος, κατευθυνόμενος ταχέως πρὸς τὴν θύραν.

— Φέρετέ τους ἐδῶ, ἐφώνησεν ἡ Ἀδριανή, νὰ τοὺς ἡσυχάσωμεν κἄπως μὲ καλοὺς λόγους. Ὁ θόρυβος ἤξανε ἐν τῇ ὁδῷ. Εἶχεν ἤδη σχισθῆ τὸ φόρεμα κ' ἐκυμαίετο ἡ κόμη λυτῆ τῆς ταλαιπώρου Φακινέτας, ὁ δὲ Ἰάκωβος, καίτοι ἔδρακεν, ἐλάκτιζε κ' ἔσχιζε διὰ τῶν ὀνύχων ὅσον πλεῖον ἠδύνατο, ἦτο πλήρης μωλώπων. Τὸ στίφος τῶν ἀγιοπαίδων, ὡς κυνῶν ὠρουμένων ἀγέλη, διεσκορπίζετο μὲν κ' ἐτρέπετο εἰς φυγὴν, ὡσάντις ἀνίσταντο ἐπιστρεφόμενα τὰ θύματά των, ἐπανήρχετο δ' ἐπιτιθέμενον μετὰ νέας ὁρμῆς, ἅμα ὡς ἐκεῖνα ἔστρεφον τὰ νῶτα.

Ἡ ἔλευσις τοῦ Περρέν, συνοδευομένου ὑπὸ τῶν γραφῶν του, ἐπτώσεν κἄπως τὰ παιδιά καὶ τὰς γυναῖκας, αἵτινες ἔστησαν εἰς μικρὰν ἀπόστασιν, φωνασκοῦσαι πάντοτε. Ἡ γενναία Φακινέτα ἠθέλησε νὰ ὠφεληθῆ ἐκ τῆς ἐπελθούσης ἐπικουρίας, ἵνα προβῆ εἰς νέαν ἐπίθεσιν, ὁ δὲ θετὸς της υἱός, ἄξιος αὐτῆς, ἦτο ἔτοιμος νὰ μιμηθῆ τὴν γενναϊότητά της. Ἄλλ' ὁ συμβολαιογράφος ἐπλησίασεν ἐπιβλητικῶς, ἔλαβε τὴν Φακινέταν ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ τὴν προσεκάλεσε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν, ἐνῶ οἱ γραφεῖς γελῶντες ἀπεκώλυον τὸ πλῆθος.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ παράφρων, ἐν τῇ πολεμικῇ της ὁρμῇ, δὲν ἐφαίνετο διατεθειμένη νὰ περάνῃ τὸν ἀγῶνα, ἡ κυρία Δυχαμέλ ἐφώνησεν αὐτῇ ἀπὸ τοῦ ἐξώστου :

— Ἐμβα μέσα, Τερέζα, ... ἀνάβα ἐπάνω... Ἡ Ἀδριανὴ κ' ἐγὼ θέλομεν νὰ σὲ ἰδοῦμεν.

Ἡ Φακινέτα ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἰδοῦσα τὴν μητέρα καὶ τὴν κόρην ἔβαλε κραυγὴν χαρᾶς.

— Ἐρχομαι, ἔρχομαι, καλαί μου κυρίαί, ἐφώνησε. Θέλετε νὰ γνωρίσετε τὸν Ἰάκωβον βέβαια; Εἶνε υἱός μου, πραγματικὸς υἱός μου! Αὐτοὶ δὲν τὸ πιστεύουν.. εἶνε ἀχρεῖοι καὶ ἀνόητοι!

Καὶ ὠδηγήθη εἰς τὴν οἰκίαν ἄνευ ἀντιστάσεως :

Ἄμα ὡς εἰσῆλθεν ἐκλείσθη ἡ θύρα, φωνὴ δέ τις, ἀστείως ἐπιβλητικῆ, ἠκούσθη ἀπὸ παραθύρου τοῦ ἰσογείου ὀρόφου, ἀγγέλουσα, ὅτι πᾶς ὅστις ἠθέλε πλησιάσαι θὰ κατεβρέχετο ἀμειλίχτως.

Ἡ ἀπειλὴ αὕτη παρήγαγε βεβαίως τὸ ἀποτέλεμά της, διότι σύσσωμον τὸ σκυλλόγιον ἤρχισε διαλυόμενον, καὶ μόνον περίεργοι τινες, ἦκιστα ἐπιθετικοί, ἀπέμειναν μετ' ὀλίγον πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ συμβολαιογράφου.

Ἡ Φακινέτα καὶ ὁ ὑποτιθέμενος υἱός της, ὀδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου, εἰσῆχθησαν εἰς τὴν αἴθουσαν, καὶ τότε κατενοήθη ἡ ἀφορμὴ τῶν χλευασμῶν τοῦ ὄχλου τῆς Βωβραί. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ παράφρων ἔφερε πολλὰ πλάσιους ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων της τοὺς ἐκ ταινίω κορύμβους καὶ τὰ ἐκ μακαραμμένων ἀνθέων κοσμήματα, ἔσκεπε δὲ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς διὰ κεκρυφάλου ἐκ τουλίου, ὃν ἐκόσμου ταινίαι πολυχρωμοὶ περιβάλλουσαι τὴν μορφήν αὐτῆς δι' ὀλοκλήρου τοῦ ἡλιακοῦ πρίσματος. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ παιδίον, εἶχε κατασκευάσει δι' αὐτό, ἐκ παλαιᾶς ροδόχρου ἐσθῆτός της, ἐνδυμασίαν πλήρη, ἐφεστρίδα, ὑπενδύτην καὶ περισκελίδα, καὶ κοσμήσει αὐτὴν ἐπίσης διὰ ταινιῶν καὶ σειραδιῶν. Τοῦ ἐφόρεσε δὲ πέτασον ἀχύρινον, μετὰ συντεθλασμένου λεπτοῦ πτεροῦ, κ' ἐβοστρύχισε τὴν ἀκτένιστον κόμην του, ὅπερ ἀνεδείκνυεν ἔτι μᾶλλον τὴν ἡλικιακὴν καὶ ὑπουλον μορφήν τοῦ παιδός. Ὑπὸ τοιαύτην ἀνβολὴν οὐδέποτε ὁ Ζωῆος εἶχε παραστῆ κωμικώτερος, καθ' ἐν χρόνον διέτρεχε τὰ ὑπαιθρα θεάματα μετὰ τοῦ ἀπαρμιλλοῦ θιάσου του.

Ἀκριβῆ ὅμως ἔνοιαν τῆς κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν θεᾶς τῆς Φακινέτας καὶ τοῦ θετοῦ της υἱοῦ δύναται τις νὰ μορφώσῃ, ὅταν ἀνκλογισθῆ ὅτι ἔφερον ἀμφοτέροι πολλὰ πλᾶ τὰ ἴχνη τῆς προσφάτου πάλης, ὅτι τὸ ἀκτινοβόλον σκούφωμα τῆς τρελλῆς ἔκλινεν ἐπὶ τοῦ ὠτός της, ἐνῶ ἐτέρωθεν προέκυπτον ἀφθονοὶ οἱ βόστρυχοι τῆς κόμης της, ὅτι ὁ δῆθεν Ἰάκωβος εἶχε σχίσει ἐν τολμηρᾷ ἐφόδῳ τὴν ροδόχρουν αὐτοῦ περισκελίδα, καὶ ὅτι ὁ λευκόπτερος αὐτοῦ πέτασος ἦτο κατεσπιλωμένος διὰ βορβόρου.

Ἐσπευσαν νὰ τοὺς καθίσουν, διότι ἦσαν καὶ οἱ δύο ἠφανισμένοι ἐκ τῶν προσφάτων γεγονότων. Ἡ κυρία Δυχαμέλ ἐπανελάβε τὴν θέσιν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, ἡ δὲ Ἀδριανὴ ἔφερε δίπυρα καὶ ἰσπανικὸν οἶνον, καὶ προσέφερον εἰς τὴν γυναῖκα καὶ τὸ παιδίον, ὅπως τοὺς ἀναζωογονήσῃ. Κατ' ἀρχὰς ὁ Ζωῆος παρετήρησε δυσπίστως τὸ ἀγνωστον ποτόν· μόλις ὅμως ἐγεύθη κ' ἐκένωσεν ἀμέσως τὸ ποτήριόν του, ἐπεθύμησε δὲ καὶ νέαν δόσιν, ἐνῶ κατεβρόχιζε τὰ παρατεθέντα τραγάλια.

Αἱ κυρίαί Δυχαμέλ, ὡς καὶ ὁ Περρέν, ὅστις ἐφοβεῖτο νέαν τινα φρενοτροπίαν τῆς τρελλῆς, ἔμεινον ὀλίγον μεμακρυσμένοι, προσδοκῶντες τὴν εὐκαιρον στιγμὴν ὅπως ζητήσωσιν ἐξηγήσεις. Ἡ Φακινέτα, ἐνῶ ἐτραγάλιζε πλακούντιον, προσεῖχε πάντοτε εἰς τὸν νεαρόν της σύντροφον. Ἄ-

πέμασσαν αὐτοῦ τὸ πρόσωπον, διηυθέτει τὴν κόμην του, ἐξήλειψε τὰς κηλίδας τῶν ροδίνων φορεμάτων του κ' ἐπεδείκνυεν αὐτῷ τὴν τρυφερότατην στοργήν.

Τέλος, ἤσυχάσασα περὶ τοῦ εἰδώλου της, ἐστράφη πρὸς τὰς προστάτιδάς της καὶ εἶπε μετ' εὐγνωμοσύνης:

— Ἐχετε καλὴ καρδιά σεῖς! Νὰ σᾶς εἰπῶ, καλλίτερα ποῦ δὲν ἐγείνατε ἄγγελιοι, τὴν τελευταία φορά... Ἄν δὲν ἦσθε τοῦ λόγου σας, θὰ μᾶς τελείωναν αὐτοὶ οἱ κατηραμένοι... Εἶδατε κακοθήεια! Νὰ κακομεταχειρισθῶν ἔτσι μιὰ μητέρα καὶ τὸ παιδί της;

— Τὸ παιδί σου, Τερέζα, ἠρώτησεν ἡ κυρία Δυχαμέλ, ἐνόμιζα πῶς εἶχε ἀποθάνει;

— Λάθος, καλὴ μου κυρία, λάθος! νὰ το!
— Αὐτό; καλὰ εἶσαι! εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος. Αὐτὸ τὸ παιδί τὸ εἶδα ἐγὼ μὲ τοὺς σχοινοβάτας, ποῦ ἔπαιζαν προχθὲς εἰς τὸν περὶπατον... Ἔλα ἐδῶ, μικρὴ! Ἐμπορεῖς νὰ μοῦ εἰπῆς ποῦ εἶνε τώρα ὁ Ἡρακλῆς, ὁ πατέρας σου;

Ἡ ὀρφὴν Ζωζὸς ἀπήντησε, πλήρης ἔχων τὸ στόμα:

— Δὲν ξέρω... δὲν ἔχω ὀμιλία μαζὴ σου!
Ἡ Φακινέτα προσεῖδεν ὑπόδρα τὸν συμβολαιογράφον.

— Θαρεῖς τοῦ λόγου σου πῶς τὸν γνωρίζεις καλλίτερα ἀπὸ μένα, ποῦ εἶμαι μητέρα του; Αὐτὸς εἶνε ὁ Ἰάκωβός μου, τὸ παιδί μου, ὁ ἀληθινὸς Ἰάκωβος, .. κατάλαβες;

Ἦτο δὲ τοσοῦτον τραχεῖα ἡ φωνὴ της, ὥστε ὁ συμβολαιογράφος δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐπιμείνῃ, φοβούμενος μὴ προκαλέσῃ νέαν παραφορὰν.

— Ἀλήθεια, Φακινέτα, ὑπέλαβε μειδιῶσα ἡ Ἀδριανή, ἂν εἶνε παιδί σου, πολὺ παράξενα τὸ ἔνδυσες.

— Καὶ πῶς, κοκκωνίτσα, ἤθελες τὸ παιδάκι αὐτό, ποῦ ἔπεσε ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, νὰ ἦνε ἐνδυσμένο ὅσῳ τᾶλλα;

— Ἄ! ἦλθεν ἀπὸ τὸν οὐρανόν;
— Βεβαιότατα.. κατ' εὐθεῖαν.. Πῶς ἔγεινε, δὲν ξέρω, ἐνοσεῖς. ποῦ νὰ τὸ ξέρω ἐγὼ, κοῦτὴ γυναίκα; Καὶ πιστεύετε, πῶς ὁ Ἰάκωβος, ὁ ὁποῖος ἔμεινε τόσον καιρὸν εἰς τὸν οὐρανόν, δὲν θέλει νὰ μοῦ εἰπῇ τί ὠραῖα πράγματα εἶδ' ἐκεῖ ἄνω;

Ἡ παράφρων ὠμίλει μετὰ τοσαύτης εὐσταθείας καὶ πεποιθήσεως, ὥστε οὐδεμίαν ἐφάνετο ἐπιτρέπουσα ἀμφιβολίαν. Οὐδεὶς δ' ἐτόλμα ν' ἀντεῖπῃ, καίτοι πάντες ἐθεώρουν ἀλλήλους. Τέλος ἡ Ἀδριανὴ ὑπέλαβεν:

— Ὅλα αὐτὰ εἶν' ἐξαιρέτα, Φακινέτα, ἀλλ' ἐγὼ νομίζω ὅτι ἡ ἐνδυμασία τοῦ υἱοῦ σου εἶνε πολὺ.. πολὺ οὐρανια, .. καὶ δι' αὐτὸ βέβαια ζηλεύουν τὰ ἄλλα. Θέλεις ἐγὼ καὶ ἡ μητέρα

μου, ποῦ ζεύρομεν ἀπ' αὐτὰ τὰ πράγματα, νὰ σοῦ κάμωμεν μιάν ἐνδυμασίαν ὀλόκληρον διὰ τὸν Ἰάκωβόν σου, καθὼς τὸν ὀνομάζεις;

Ἡ Φακινέτα, καὶ τοὶ ἀλλόφρων, ἠσθάνθη πόσῃ ἐνεῖχεν ἐλεήμονα πρόθεσιν ἡ πρότασις ἐκείνη.

— Εὐχαριστῶ, καλὴ μου κυρία, ὑπέλαβε. Τὸ ξεύρουν ὄλοι, πῶς τοῦ λόγου σου καὶ ἡ μητέρα σου δουλεύετε διὰ τοὺς πτωχοὺς.. Ἄλλ' ὁ Ἰάκωβος, βλέπετε, δὲν εἶνε πτωχός, καὶ ὅταν τὸν ἀναγνωρίσῃ ὁ πατέρας του... Ἄς ἦνε! δέχομαι νὰ τοῦ κάμετε μιὰ νέα φορεσιά, ἀφοῦ αὐτὴ εἶνε πολὺ ὠραία. Ἔχω λόγους... θὰ σᾶς τοὺς εἰπῶ ἀργότερα.

Καὶ διερράγη εἰς γέλωτα ἐκ τῶν συνήθων αὐτῆ.

— Ἄ, λοιπόν, Τερέζα, ἠρώτησεν ἡ κυρία Δυχαμέλ, θὰ εἰπῆς τέλος πάντων τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς τοῦ τέκνου σου;

— Ἐγὼ ἔλεγα πάντοτε, ἐψιθύρισε ὁ συμβολαιογράφος, ὅτι ὁ πατήρ του ἦτον ὄν.. φανταστικόν.

Ἄλλὰ κατ' εὐτυχίαν του δὲν ἤκουσεν ἡ Φακινέτα τὸν ὑβριστικὸν αὐτὸν λόγον.

— Ναί, ναί, .. ὑπέλαβεν ἐξημμένη μάλλον ἢ παραφρονοῦσα, ἦλθε ὁ καιρός... Ἔως τώρα δὲν μ' ἐμελλε ἀπὸ κακολογίας καὶ ταπεινώσεως: ἐνόμιζα ὅτι τὸ παιδί μου ἦτον εἰς τοὺς ἀγγέλους, κ' ἔλεγα: ἀδιάφορον! Τώρα ὅμως ποῦ ἤρα πάλιν τὸν Ἰάκωβόν μου, τὰ πράγματα ἄλλαξαν. Δὲν ὑποφέρω πλέον νὰ μένη κρυμμένος ὁ πατέρας, .. ὁ ἐγωιστής. Θὰ φωνάξω τ' ὄνομά του... καὶ ἂν δὲν κάμῃ ὅτι πρέπει, ζεύρω ἐγὼ πῶς νὰ ἐκδικηθῶ!

Κύψασα δὲ πρὸς τὸν Ζωζόν, ὅστις εἶχεν ἀλειφθῆ τὴν μορφήν διὰ σακχαρωτῶν, κατησπάσθη αὐτὸν σπασμωδικῶς, κ' ἐφώνησεν ἐν ἐξάψει:

— Ἰάκωβε, παιδί τοῦ οὐρανοῦ... ἐννοῶ νὰ γείνης πλούσιος, νὰ ἀποκτήσῃς ὄνομα καὶ θέσιν εἰς τὸν κόσμον... Ὑπομονή, ὑπομονή! Ὁ θεὸς εἶνε μαζὴ μας. Τώρα πᾶμε! εἶπεν εὐτόλμως. Ἐκεῖνοι ποῦ μᾶς ἐβρίζαν ἔφυγαν.

Τὸ τέκνον τοῦ οὐρανοῦ, πλήρες ἤδη πλακούντων καὶ σχεδὸν μεθύον, οὐδὲλως ἐφάνετο χαῖρον ἐπὶ τούτῳ.

— Γιατὶ νὰ πᾶμε; εἶπε δυσχεραίνον· καλλίτερα ἔχω νὰ καθίσω ἐδῶ, παρὰ νὰ τρέχω ἔς τοὺς δρόμους ποῦ θέλουν νὰ μὲ δειροῦν.

— Νὰ βγῆς ἀπὸ τὸν κῆπον, Φακινέτα, εἶπεν ἡ Ἀδριανή. Ἀπ' ἐκεῖ δὲν θ' ἀπαντήσῃς κανένα. Ἄλλ' ἄκουσέ με, μὴ βγαίνης πλέον εἰς τὸν δρόμον μὲ τὸν μικρὸν αὐτόν, πρὶν φορέσῃ ἄλλα ἐνδύματα.

— Καλὰ, κυρία μου, καλὰ. Τώρα πηγαίνω μεν εἰς τὸ σπίτι μας. Ἄχ, τί καλὴ ποῦ εἶσαι,

τοῦ λόγου σου. κρῖμα θὰ ἦτον νὰ σέ πάρη ἐκεῖνος ὁ ἀχρεῖος.. ὁ Ἐκτωρ! Εἶνε ψεύτης, ζεύρεις, καὶ ἀπατεῶν, σάν.. τοὺς ἄλλους.

Ἡ Ἀδριανὴ ἀμηχανοῦσα οὐδὲν ἀπήντησεν. Ἔσπευσαν δὲ αἱ κυρίαὶ νὰ λάβωσι τὸ μέτρον τῶν ἐνδυμάτων, ἐπιφυλασσόμεναι νὰ προσθέσωσιν εἰς αὐτὰ καὶ λευχεύματα ἐπαρκῆ διὰ τὸν ὑποτιθέμενον Ἰάκωβον. Ἡ Φακινέτα, ἐντελῶς πραϋνθεῖσα, ἠὲ χαρίστησε ταπεινῶς, ἐπανάλαβεν ἀφθονωτέρας τὰς προσκλίσεις τῆς, κ' ἐξῆλθε μετὰ τῆς Ἀδριανῆς, ἣτις ἤθελε νὰ τὴν ὀδηγήσῃ μέχρι τῆς θύρας τοῦ κήπου. Ὁ δὲ μικρὸς αὐτῆς προστατευόμενος οὐδὲ λέξιν εἶπεν, οὐδὲ νεῦμα ἔαμεν εὐγνωμοσύνης ἢ φιλοφρονήσεως πρὸς τοὺς περιποιηθέντας αὐτόν, καὶ παρηκολούθησε δυαρέστως μορφαίων τὴν παράφρονα.

Μείνασα μόνη μετὰ τοῦ συμβολαιογράφου, ἡ κυρία Δυχαμέλ εἶπε μετ' ἐνδιαφέροντος:

— Παρητήρησες, κύριε Περρέν, τὰς περιέργους ὁμολογίας, αἱ ὁποῖαι διέφυγον τὴν πτωχὴν αὐτὴν γυναῖκα;

— Πρὸ καιροῦ, ἀπήντησεν ὁ συμβολαιογράφος, παρητήρηθη, ὅτι τὸ παράδοξον αὐτὸ πλάσμα εἶχεν τόσην κακίαν ὅσιν καὶ μωρίαν. Ἐνίστε μάλιστα θὰ ἔλεγέ τις... ἀλλ' ὅπως δῆποτε εἶνε χαλασμένη κεφαλή, καὶ θὰ εἶπῃ μάλιστα τοῦ δημάρχου, ὅτι εἶνε ἐπικίνδυνον ν' ἀφεθῆ ὁ μικρὸς αὐτὸς σχοινοβάτης εἰς χεῖρας τῆς Φακινέτας. Ἡμπορεῖ εἰς στιγμὴν παραφορᾶς...

— Δὲν εἶνε φόβος νὰ τὸν κακοποιήσῃ.. Ἄλλ' ἤκουσες τί ἔλεγε περὶ τοῦ πατρὸς τοῦ τέκνου τῆς; Ἐγὼ τὸρα ἠρνεῖτο πάντοτε νὰ ἐξηγηθῆ περὶ τούτου.

— Ναί, ναί, εἶπε γελῶν ὁ Περρέν, καὶ νὰ ἰδῆτε, ὅτι ὅταν ὀνομάσῃ τὸν μυστηριώδη αὐτὸν πατέρα, θὰ ἦνε ὁ αὐτοκράτωρ τοῦ Μογὸλ ἢ ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου τῆς Κοχιγκίνας. Ἐπειτα μαρτυρία γυναικὸς προδιήλωσε παράφρονος δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ σημασίαν. Καὶ τὸν ἀληθῆ πατέρα νὰ ὀνομάσῃ, κανεὶς δὲν θὰ τὴν πιστεύσῃ. Ἄλλὰ, προσέθηκεν ὁ συμβολαιογράφος, βλέπων ἐπιστρέφουσαν τὴν Ἀδριανὴν, ἡ δεσποινὴς ἔρχεται νὰ γράψῃ τὴν ἐπιστολὴν τῆς εἰς τὴν Πετροῦλαν, καὶ τρέχω νὰ εἰδοποιήσω τὸν Τιτὴν.

Ἡ Ἀδριανὴ ἀληθῶς ἐχάραξεν ὀλίγας γραμμὰς, παρακαλοῦσα τὴν Πετροῦλαν νὰ μείνῃ τὴν ἐπαύριον εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, ὅπου ἔλεγεν, «ἐπρόκειτο νὰ τῆς ἐγχειρισθῆ κατὶ πολὺ εὐχάριστον». Καὶ ὑπέγραψε· μὴ θέλουσα ὅμως νὰ περιβάλλῃ μεγάλην σπουδαιότητα τὴν ἐπιστολὴν τῆς, δὲν τὴν ἐσφράγισε καὶ τὴν παρέδωκεν ἀνοικτὴν εἰς τὸν μικρὸν γραφέα, ὅστις ἀνεχώρησεν ἀμέσως πρὸς τὸν μύλον.

Ὁ κύρ Τιτῆς ἐπανῆλθε πολὺ ἀργὰ εἰς τὸ γραφεῖον, ἐρωτηθεὶς δὲ περὶ τοῦ ἀποτελέσματος

τῆς ἀποστολῆς του, ἀπήντησε μετὰ πολλῆς στενοχωρίας. Οὐδένα, εἶπεν, εὔρεν εἰς τὸν μύλον, ἠναγκάσθη δὲ νὰ ἐπανάλθῃ πολλάκις, καὶ νὰ περιμείνῃ. Τέλος ἀπήντησεν εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας τῶν Γριβέ μίαν κόρην «πολὺ εὐμορφην», ἡ ὁποία εἶπεν ὅτι ἦτο φίλη τῆς Πετροῦλας, καὶ ἀνέλαβε νὰ ἐγχειρίσῃ τὴν ἐπιστολὴν εἰς αὐτὴν, κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῆς.

Ἡ δύνατο εὐλόγως νὰ ὑποθεθῆ, ὅτι ὁ νεανίσκος εἶχε σπαταλήσει τὸ πλεῖστον τοῦ καιροῦ τοῦ παίζων βώλους μετὰ τῶν ἀγυιοπαίδων τῶν περιχώρων. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ ἀποστολὴ του εἶχεν ἐκτελεσθῆ ὅπως δῆποτε, δὲν ἦτο δὲ καὶ πολὺ σπουδαία, δὲν ἐδόθη προσοχὴ εἰς τὴν βραδύτητα, καὶ ἡ Ἀδριανὴ διετέλεσε βεβαία ὅτι τὴν ἐπαύριον ἀνέμενον αὐτὴν ἡ Πετροῦλα.

(Ἔπεται συνέχεια)

Ο ΠΛΑΝΩΜΕΝΟΣ ΟΛΛΑΝΔΟΣ ΤΟΥ ΒΑΓΝΕΡ

Α'

Τὸ στοιχειωμένο Καράβι

Ποῖος εἶδε μέσ' ἔς τὸ πέλαγος καράβι στοιχειωμένο
Μὲ ματωμένα τὰ πανιά, μ' ὀλόμαυρα κατάρτια;
'Ακούραστος, ἀσάλευτος, χλωμὸς καρaboκῶρης
'Μέραις καὶ νύχτες ἔαγρυπνᾷ ἔς τοῦ καρabiοῦ τὴν πλώρη.
Μουγγρίζει ἀγέρας ἔς τὰ πανιά, τριζοβολοῦν τὰ ἔξαρτια
Καὶ τὸ καράβι σάν πουλί ἔς τὸ κύμα φτερουγίζει
Κι' οὐδ' ἀκρογιάλι βρίσκειται κι' οὐδὲ λιμάνι ἐμπρὸς του...
Μὰ θὰ σταθῆ καὶ μιὰ φορὰ καὶ θὰ λυθῆ ἡ κατάρια,
'Σάν θὰ βρεθῆ ἔς τὸν κόσμον αὐτὸ μὲν σπλαχνικὴ γυναῖκα
Ποῦ θ' ἀγαπήσῃ ἀληθινὰ τὸν δόλιο καπετάνιο.
— Ἄχ, δύστυχε θαλασσινέ, καὶ πότε θὰ τὴν εὔρης;...
'Ἄς σ' ἐλεήσῃ ὁ οὐρανὸς κι' ἄς μὴν ἀργήσῃ ἡ ὥρα!

Μέσ' ἔς τοῦ βοριά τὸ φρένιασμα, ἔς τὴ λύσσα τῆς φουρ-
[τούνας,

Κόντρα τοῦ πήγαιν' ὁ καιρὸς καὶ τοῦκοθε τὸ δρόμο,
Κι' ὁ καπετάνιος ξηθάρα μεγάλο λόγον εἶπε:

— Διῶνια κόντρα νὰ μοῦ πᾶς τὸ δρόμο δὲν μοῦ κόβει!

Κι' ὁ δαίμονας ποῦ τᾶκουσε βαρεῖα κατάρια κάνει:

— Στοιχεῖ τὸ ξύλο νὰ γενῆ κ' αἰῶνια ν' ἀρμενίζῃ

Κι' οὐδ' ἀκρογιάλι νὰ βρεθῆ κι' οὐδὲ λιμάνι ἐμπρὸς του!..

Μὰ θὰ σταθῆ καὶ μιὰ φορὰ καὶ θὰ λυθ' ἡ κατάρια,

'Σάν θὰ βρεθῆ ἔς τὸν κόσμον αὐτὸ μὲν σπλαχνικὴ γυναῖκα,

Ποῦ θ' ἀγαπήσῃ ἀληθινὰ τὸν δόλιο καπετάνιο.

— Ἄχ, δύστυχε θαλασσινέ, καὶ πότε θὰ τὴν εὔρης;..

'Ἄς σ' ἐλεήσῃ ὁ οὐρανὸς κι' ἄς μὴν ἀργήσῃ ἡ ὥρα!

Χρόνος ἐφτὰ ἔς τὰ πέλαγα γυρίζει ὁ καπετάνιος

Κι' ἔρχεται πάλι ἔς τὴ στεριά μὲ μιὰ γλυκερὴν ἐλπίδα

Πῶς ἡ κατάρια θὰ λυθῆ κ' ἡ μοῖρα του θ' ἀλλάξῃ.

Μ' ἀκόμα δὲν εὔρηθηκε γι' αὐτὸν πιστὴ γυναῖκα.

«Ἀνάθεμα τὴν ἀπιστίαν, τὴ ψεύτρα τὴν ἀγάπην!

»Σύντροφοι, ἀπάνω τὰ πανιά!... Ἄς τὸ πέλαγος καὶ

[πάλι!...]